

РЕШЕНИЕ

№ 6434

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10911** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано по жалба на Г. О. З., с адрес за кореспонденция: [населено място], пл.“В.Л.“ № 21А, срещу Решение № 21-53-189/09.10.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

Оспорва се горното решение като незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения поради постановяването му след срока по чл. 117, ал. 4 от КСО. Сочи, че пенсията за инвалидност е несквестируема. Моли се обжалваното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И., който поддържа жалбата. Представя писмени бележки с подробно изложени съображения за основателност на жалбата.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, представлява се от юрк. В., която оспорва жалбата с мотиви, подробно изложени самия обжалван акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Г. О. З. е предявил жалба с вх. № 1023-21-15 от 04.01.2023 г. срещу наложената

удръжка от личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, като същият е бил уведомен с писмо изх. № 1023-21-3920# 1 от 29.11.2022 г., въз основа на запорно съобщение изх.№ 116080/21.11.2019г. от Частен съдебен изпълнител М. Б., рег. № 838 по изпълнително дело № 20188380403004.

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в пенсионното досие на жалбоподателя, от страна на административния отган е установено следното:

От данните в пенсионното досие със заявление вх. № 2112^21-811/18.08.2015 г. Г. О. З. е депозирал искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, въз основа на Експертно решение на ТЕЛК № 2698/20.07.2015г., с което му е определена 52% трайно намалена работоспособност с дата на инвалидизиране 21.01.2014 г. и срок - 01.07.2018 г. Въз основа на представените документи, визирани в чл. 3 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ след извършена преценка относно правото на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, с разпореждане № [ЕГН]/90 от 13.11.2015 г. на длъжностното лице по ПО е отпусната исканата пенсия, считано от 26.03.2014 г.

След отпускането пенсията е преизчислявана и осъвременявана съгласно действащите през годините законови разпоредби.

С разпореждане № 21192487054/01.07.2019 г. пенсията на Г. О. З. е преизчислена от 01.07.2019 г. на основание §76, ал. 2 и § 7в от преходните и заключителни разпоредби (Г13Р) на КСО в размер на 507.60 лв.

В ТП на НОИ - С. град е постъпило Запорно съобщение изх. № 116080/21.11.2019 г. по изп. дело № 20188380403004 на Частен съдебен изпълнител М. Б., заведено с вх. № 3010-21-4192/28.11.2019 г. В отговор е изпратено писмо изх. № 3010-21-4192# 1 от 29.11.2019 г. на длъжностното лице в ТП на НОИ - С. град, с което е уведомен, че не може да бъде наложен запор върху пенсията на Г. О. З., тъй като е под размера на минималната работна заплата, установена за страната.

С Разпореждане № 21225668542/30.09.2022 г. пенсията на Г. О. З. е преизчислена от 01.10.2022 г. на основание § 7з от ПЗР на КСО в размер на 790.16 лв.

По повод получено писмо изх. № 3036-21-3264/07.07.2022 г. на директора на дирекция „Пенсии“, с което е уведомен за наложената удръжка, Г. О. З. подава жалба вх. № 1023-21-3909/24.11.2022 г., като в отговор е изпратено писмо изх. №1023-21-3920# 1 от 29.11.2022 г. на длъжностното лице в ТП на НОИ - С. град.

С жалба вх. № 1023-21-15 от 04.01.2023 г. Г. О. З., обжалва писмо на длъжностното лице по ПО изх. № 1023-21-3920# 1/29.11.2022 г., с което е уведомен, че съгласно запорно съобщение с изх. № 116080/21.11.2019 г. по изпълнително дело № 20188380403004 от Частен съдебен изпълнител М. Б., рег. № 838 е наложен запор върху пенсията му, считано от 01.08.2022 г. в размер на 50.26 лв., а във връзка с променения размер на пенсията му, считано от 01.11.2022 г. удръжката е определена в нов размер от 80.16 лв.

В определение № 2891 от 31.03.2023 г. на АССГ, съдът е посочил, че Директорът на ТП на НОИ - С. град следва да разгледа жалба с вх. № 1023-21-15/04.01.2023 г. и да издаде акт съгласно чл. 117. ал. 3 КСО.

Съгласно указанията на съда, дадени на страница 3, втори абзац и в изпълнение на съдебното определение Директорът на ТП на НОИ - С. град е изпратил писмо изх. № 1012-21-577#2/22.06.2023 г., с цел изясняване предмета на оспорване и възраженията

на жалбоподателя да се произнесе по компетентност. В отговор е получено писмо вх. № 1012-21 -577#3/24.07.2023 г. с приложено писмо изх. № 1023-21-3920# 1/29.11.2022 г.

С писмо вх. № 1012-21-577#3/24.07.2023 г., жалбоподателят изрично отбелязва, че не обжалва и никога не е оспорвал разпореждане № 21225668542/30.09.2022 г. на длъжностното лице по ПО, като заявил, че годен акт за това е именно приложеното към жалба му писмо на длъжностното лице в ТП на НОИ - С. град. Г. О. З. посочил, че не следва да се правят удържки от отпусната му инвалидна пенсия и да бъдат преустановени тези действия, като бъде уведомен ЧСИ М. Б., че пенсията има инвалиден характер.

Предвид горното и в изпълнение на съдебното определение на АССГ от страна на адм. орган е постановено Определение № 2153-21-164 от 21.08.2023 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град., с което се оставя без разглеждане жалба с вх. №1023-21-15/04.01.2023 г. в частта срещу разпореждане № 21225668542/30.09.2022 г., като производството е прекратено. Същото е получено от лицето З. на 12.09.2023 г.

Във връзка с горното е издадено и процесното Решение № 21-53-189/09.10.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата на Г. О. З. в частта срещу наложена удържка от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в изпълнение на наложен заповед.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата срещу оспорваното Решение № 21-53-189/09.10.2023г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Следва да се посочи, че съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Следователно Разпореждане № 21225668542/30.09.2022 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град е издадено от материално и териториално компетентен орган.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването

им.

С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. В настоящия случай по жалба и съобразно съдебното определение на АССГ срещу разпореждане, издадено от орган по осигуряването при ТП на НОИ С.-град, материално и териториално компетентен да се произнесе е директорът на ТП на НОИ С.-град. С оглед гореизложеното оспореният акт е издаден от компетентен орган. В този смисъл съдът приема, че не са налице основания за прогласяване на нищожността му.

Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта на самостоятелно основание.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения. Видно от представено по делото Определение № 2891/31.03.2023 г. по адм. дело № 1475/2023 г. на Административен съд София-град, пред съда е мълчалив отказ на директора на ТП на НОИ С.-град, във връзка с което е прието че жалбата е недопустима поради липса на годен за съдебен контрол акт и преписката е изпратена на директора на ТП на НОИ С.-град за произнасяне по компетентност. Действително, не е постановен в срок акт на директора на ТП на НОИ С.-град съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО по жалбата на З. с вх. № 1023-21-15/04.01.2023 г., но след изпращане на преписката на органа за произнасяне тече нов срок, който в случая е спазен.

С оспореното от жалбоподателя решение е оставена без уважение жалба с вх. № 1023-21-15/04.01.2023 г. в частта срещу наложената удръжка от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в изпълнение на наложен заповест.

Съгласно чл. 102, ал. 1 от КСО, в сила от 01.01.2021 г., пенсиите, свързани с трудова дейност – за осигурителен стаж и възраст, за инвалидност поради общо заболяване и за инвалидност поради трудова злополука или професионална болест, може да се преизчисляват по един от следните начини: 1. служебно – с допълнително придобития от пенсионера осигурителен стаж в периода след отпускането, съответно след последното преизчисляване на пенсията; 2. по заявление на пенсионера – с допълнително придобития осигурителния стаж и осигурителен доход в периода след отпускането, съответно след последното преизчисляване на пенсията.

В настоящия случай не се спори между страните относно изчисления от административния орган за размера на инвалидната пенсия на жалбоподателя. Не се спори и, че са извършвани осъвременявания на пенсията през 2020 г., 2021 г. и 2022 г. Спорният по делото въпрос е дали индивидуалната пенсия на жалбоподателя върху която е наложен заповест е секвестрируем или несеквестрируем доход.

Съгласно разпоредбата на чл. 114а, ал. 1 от КСО, върху паричните обезщетения и помощите, не могат да се налагат заповести по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5.

Следва да се посочи, че както е посочено в обжалвания административен акт,

съгласно чл. 446, ал. 1 от Гражданско процесуалния кодекс /ГПК/, ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата, може да се удържа само: ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер между минималната работна заплата и двукратния размер на минималната работна заплата - една трета част, ако е без деца, и една четвърт част, ако е с деца, които издържа; ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер между двукратния размер на минималната работна заплата и четирикратния размер на минималната работна заплата - една втора част, ако е без деца, и една трета част, ако е с деца, които издържа; ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер над четирикратния размер на минималната работна заплата - горницата над двукратния размер на минималната работна заплата, ако е без деца, и горницата над два пъти и половина размера на минималната работна заплата, ако е с деца, които издържа.

Според чл. 446а, ал. 1 от ГПК, несеквестрируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. Съобразно тази разпоредба, секвестрируемата част от трудовото възнаграждение/пенсия се изчислява като дробна част от цялото такова, но размерът на удръжката не може да накърнява гарантирания на длъжника несеквестрируем минимум.

Според разясненията, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, несеквестрируемостта на паричните вземания е забрана да ги събира друг, освен длъжникът. Затова запорът на парично вземане е несъвместим с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушава, а когато паричното вземане е частично несеквестрируемо (възнаграждение за труд или пенсия), наложеният запор обхваща само секвестрируемата част. Несеквестрируемият минимум е определен абсолютно – в размер на минималната работна заплата и това се отнася както за всяко възнаграждение за труд, така и за пенсията, както е в процесния случай.

Несеквестрируемостта има за цел да осигури екзистенциалния минимум на длъжника и неговото семейство. С нея се гарантира на длъжника, че принудата върху него ще бъде упражнена в такива рамки, които да не застрашават съществуването му и възможността да преживява нормално за в бъдеще. Следователно при наличието на доходи от пенсия в размер, надвишаващ този на несеквестрируемия минимум /т. е. на минималната работна заплата за страната/, принудителното изпълнение е възможно и удръжки върху секвестрируемата част от дохода могат да се правят при условията на чл. 446 ГПК.

Във връзка с горното следва да се посочи, че получаваната от жалбоподателя пенсия за инвалидност представлява вид пенсия за изгубена пълна или частична работоспособност на едно лице съгласно чл. 71 КСО. Тя не попада в обхвата на нормата на чл. 114а, ал. 1 КСО, съгласно която върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по кодекса, не могат да се налагат запори по реда на ГПК и ДОПК или да се извършват удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. Следователно пенсията за инвалидност може да се взема предвид при изчисляване на секвестрируемия доход на длъжника по изпълнителното дело. Като е достигнал до този извод административния орган и с оглед изложеното дотук, съдът формира извод за законосъобразност и правилност на

обжалвания административен акт, с който жалба с вх. № 1023-21-15 от 04.01.2023 г. е без уважение. Същият е постановен при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Актът е постановен в съответствие и с целта на закона.

Горните обстоятелства мотивират решаващ извод за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Жалбата на Г. е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 37 от Закон за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Предвид изложеното, жалбата е неоснователна и същата следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III отделение, 66-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. О. З., [ЕГН], срещу Решение № 21-53-189/09.10.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. – град.

ОСЪЖДА Г. О. З., [ЕГН], да заплати на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.